

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*„Vei reuși să te bucuri pururea dacă vei privi neconținut la Dumnezeu,
iar nădejdea răsplătirii va ușura necazurile vieții.”*

— Sfântul Vasile cel Mare

Nr. 416 / 5 decembrie 2021

SFÂNTUL
IOAN GURĂ DE AUR

349 – 407

TRISTEȚEA – AJUTOR ÎN LUPTA DUHOVNICEASCĂ

Dumnezeu a pus tristețea în noi. Dar nu ca să ne facem rău, la vreme și în situații nepotrivite, distrugându-ne astfel sănătatea sufletului și a trupului, ci ca să dobândim prin ea cât mai mult folos duhovnicesc. De aceea, nu trebuie să ne întristăm atunci când pășim ceva rău, ci atunci când săvârșim ceva rău. Însă noi am făcut totul pe de-a-ndoa-selea. Astfel, chiar dacă am săvârși nenumărate rele, nu ne întristăm, nici nu ne pare rău. Dar dacă pășim și cel mai mic rău, cădem în cea mai adâncă mâhnire și nu ne mai gândim că tristețile sunt semnul grijii pe care Dumnezeu o are față de noi.

Dar de ce vorbesc numai despre tristețile acestei vieți? Oare amenințarea osândii veșnice nu

este tot un semn al iubirii de oameni a lui Dumnezeu, mai mult chiar decât făgăduința bucuriei veșnice? Pentru că dacă n-ar exista amenințarea chinurilor fără sfârșit, puțini ar fi aceia care ar câștiga mântuirea. Pentru noi, leneșii, nu ajunge făgăduința bunătăților cerești. Trebuie să ne temem, ca să ne mișcăm spre virtute.

Așadar, tristețea și mâhnirea nu ne-au fost date ca să suferim când ne moare o persoană apropiată, când pierdem bani sau când suntem încercați de vreo nenorocire, ci ca să ne ajute în lupta noastră duhovnicească. Să ne întristăm nu pentru răul pe care ni-l pricinuieste aproapele, ci pentru păcatele noastre, cu care Îl întristăm pe Dumnezeu. Păcatele Îl alungă pe Dumnezeu, pe când supărările pe care ni le pricinuiesc ceilalți Îl aduc aproape de noi, ca să ne apere.

Și oricum ar fi, să știi că de tristeți, chinuri, ispite și supărări nu scapi în viața de pe pământ. Trebuie să dai piept cu toate acestea fără teamă, înarmat fiind cu credință, nădejde și răbdare. Să îți dorești să nu cazi niciodată în ispită. Dar când Dumnezeu îngăduie că cazi, să nu te superi, nici să nu te tulburi în inima ta. Fă în schimb tot ce poți, ca un ostaș vrednic al lui Hristos.

Ostașii viteji, atunci când aud trompeta că îi cheamă la bătălie, gândindu-se la victorie și la izbânzile înaintașilor lor, se aruncă

în luptă cu mult curaj. La fel și tu, atunci când ești chemat la luptă duhovnicească, să-ți aduci aminte de izbânzile sfinților mucenici și să te lupți cu vitejie, entuziasm, credință și bucurie.

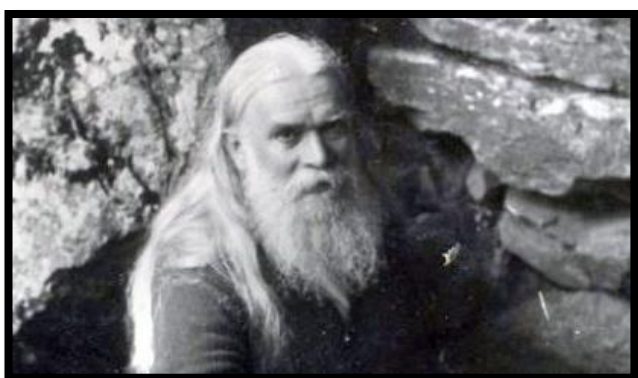
Creștinul nu se poate întrista decât atunci când el sau aproapele său fac ceva împotriva voii lui Dumnezeu. De aceea, nu trebuie să se întristeze cei care sunt vorbiți de rău, ci cei care vorbesc de rău. Pentru că cei care sunt vorbiți de rău nu vor trebui să dea socoteală pentru vorbele care s-au spus despre ei. Cei ce trebuie să se neliniștească și să tremure sunt oamenii care îi vorbesc de rău pe ceilalți, căci mai devreme sau mai târziu vor fi duși fără voia lor dinaintea tronului de judecată a lui Dumnezeu, unde vor da socoteală pentru spusele lor. De asemenea, cei care vorbesc de rău trebuie să se neliniștească și pentru cât anume din ce au spus este adevărat.

Sufletul care suferă de întristare și mâhnire nici nu va putea să se folosească din cele ce îi spui, nici nu va putea să spună vreun lucru bun de la el. La fel cum un nor gros împiedică razele soarelui să ajungă pe pământ, și tristețea, ca un alt nor gros, acoperă sufletul și nu îl lasă să fie luminat de razele rațiunii. De aceea, de obicei, omul adâncit în tristețe, fie vorbește aiurea, fie se cufundă în tăcere. Vă aduceți aminte de cei trei prieteni ai lui Iov?

Atunci când l-au văzut plin de răni și șezând pe necurății, au izbucnit în plâns și și-au rupt hainele de pe ei. După aceea, au stat cu el timp de șapte zile și șapte nopți. Dar văzând cât de mare era durerea lui, nici unul nu a deschis gura să spună ceva. Știau că pentru omul care suferă, cea mai bună este tăcerea și liniștea (Iov 2, 11-13).

Dar noi să nu îngăduim să fim atât de triști, încât fie să vorbim fără sens, fie să ne cufundăm cu totul în tăcere. S-a abătut asupra noastră vreo ispită sau vreo încercare? Dumnezeu, Care a îngăduit să fim ispitiți, știe și când va înceta ispita. Fiind atotputernic, Dumnezeu poate să ne scape de orice rău atunci când vine vremea, mai ales dacă ne pocăim pentru păcatele noastre și ne întoarcem aproape de El.

Sursa: **Sfântul Ioan Gură de Aur**,
Problemele vieții, Editura Egumenița

**SFÂNTUL
SERAFIM SOBOLEV**

1881 – 1950

SĂ NE SMERIM FAȚĂ DE CEI DE APROAPE AI NOȘTRI

A avea smerenie în sensul conștientizării păcătoșeniei personale nu este greu. Ușor ne este să ne smerim în fața lui Dumnezeu, conștientizând toate neputințele proprii și toată nimicnicia. Dar este foarte greu să ne smerim în fața celor de aproape ai noștri. Ne împiedică ideea că am fi superiori lor, căci noi ne socotim mai buni decât alții chiar și în cazul în care avem foarte multe neajunsuri. Noi întotdeauna justificăm aceste neajunsuri, întotdeauna ne văruim pe dinafară ca, pe cât se poate, să nu se vadă ele. În schimb este foarte rar când iertăm neajunsurile celor de aproape ai noștri. Aproape de fiecare dată îi învinuim și îi judecăm chiar pentru acele păcate care nici nu există în viața lor și care există numai în imaginația noastră păcătoasă și mândră.

Unii ar spune: Cum să dobândești această blândețe, această dragoste desăvârșită, când suntem atât de slabi, atât de neputincioși și nu putem face nimic bun cu puterile noastre? Da, noi suntem neputincioși și slabi, dar atotputernic este în noi Harul Sfântului Duh, care și imposibilul îl face posibil și ușor de dobândit. De aceea Domnul cere nu numai de la unii, ci de la toți oamenii fără excepții asemănarea cu Însuși

Dumnezeu în desăvârșire, când zice: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” (Matei 5, 48). Și „fiți, dar, milostivi, precum Tatăl vostru Cel ceresc milostiv este”. Să tindem spre dobândirea blândeții sau dragostei desăvârșite, această culme a tuturor virtuților creștine.

Fericitul Augustin spune: „Nimic nu ne face atât de mari în ochii lui Dumnezeu, ca atitudinea noastră îngăduitoare față de neajunsurile celor de aproape ai noștri.” Cu părere de rău, în relațiile noastre se observă un fenomen tocmai invers: nu dragoste unul față de altul, ci cruzime; nu o atitudine îngăduitoare față de neajunsurile celor de aproape ai noștri, ci judecată.

Să ne smerim în fața celor de aproape ai noștri până la a le sluji ca robi, nu din frică, ci din dragoste pentru ei, cum ne-a poruncit nouă Domnul la Cina cea de Taină (Ioan 13, 14-15). Pentru aceasta să nu ne socotim mai presus și mai buni decât alții în ce privește starea noastră morală. Să atragem atenția inimii și minții noastre numai la păcatele proprii, iar nu la păcatele celor din jurul nostru. Căci dragostea se manifestă prin faptul ca reciproc și îngăduitor să ne purtăm sarcinile unii altora, adică neajunsurile celor de aproape ai noștri.

Sursa: *Viața, minunile și învățăturile Sfântului Ierarh Serafim (Sobolev), făcătorul de minuni din Sofia*, Editura Adormirea Maicii Domnului, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 6 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei
Mărți 7 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfânta Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș
Sâmbătă 11 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 12 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Coloseni 3, 4-11; Ev. Luca 14, 16-24; glas 8, voscr. 3 → Duminica a 28-a după Rusalii (a Sfinților Strămoși - Pilda celor poftiți la cină)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București